

CSEPCSÁNYI ÉVA

Találkozás a napemberrel

*Pipacsok nyílnak el homlokodon,
míg a szavakat lángnyelvek közül
veszed, konokul megforgatod, ha
tűz, hát legyen pokolból vett,
csiszolatlan, napheves.*

*Te még beszélsz éjjelente a fákkal,
hajnalhasadtával hosszan, hercegien
ülsz fenn a hegyen, és mielőtt torkát
elvágod, kis keresztet rajzolsz a
bárány homlokára.*

Vállak

*Bal válladból őserdő sarjad,
a másikon folynak le a tengerek.
Egyik karod óda, másik ponyvaregény...
Ma madárröptű párnán ültem, mondtam
a fiúnak: ebből vers lesz. És íme.
Két ember, ki nem kér a kegyelem-
tenyérből. Jó, hogy nem vagy tanár, szét-
ültetnél minket, csillagjeleket véshetnénk a
fal testébe. A lazafiaké az érdem: titokban
zászlókat hímeznek, mint az apácák. Akikhez
vagyom vissza néha, mint vert asszony férjéhez.*

Egyben

*Egyik szemed jogar,
a másik naplemente.
Galambokat eregetek
ruhaszáritómról, tolluk
lesz hajad, röptük érintésed.
Hűtlen vagyok, de csak úgy, mint
a hajnal. Ökölnyi epreket szedtünk
testvéremmel, közben azon tanakodtunk,
hogy égessük nagyítón át a bogarakat.*